

Epoca de Aur

REVISTĂ DE FAPT · SPE-
RANȚĂ ȘI CONVINGERE

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Duminică, 16 Dec. 1923.
Volumul II. ✦ Numărul 23

Apare tot a doua Duminică
în Cluj, Strada Nicolae
Filipescu nr-ul 10 * * * *

Abonamente : pe un an 75 lei, pe
jum. an 40 lei, Exemplarul 3 lei.
În America pe an \$ 1,00. Ex. 5 cents

CONȚINUTUL „EPOCEI de AUR”

POLITICA ȘI ECONOMIE

<i>Mai multă muncă, mai multă unire</i>	347
<i>„Iartă-i Doamne că nu știu ce fac</i>	349
<i>Producțiunea mondială a Cărbunelui</i>	351

CULTURALE ȘI SOCIALE

<i>O datorie supremă</i>	348
------------------------------------	-----

OAMENI, IDEI ȘI FAPTE

<i>Numărul gazetelor în România</i>	350
<i>O mie de lei cuvântul</i>	350
<i>Cuvântarea Poetului Indian Tagore</i>	350
<i>Câți studenți avem în străinătate</i>	351

OGLINDA LUMII

<i>Un profet al cutremurelor</i>	351
<i>O femeie să deșteaptă în fața mormântului</i>	351
<i>Călătoria aeriană a unui cadavru</i>	351

EDUCAȚIE ȘI IGIENĂ

<i>Experimentele profesorului Osborne</i>	355
<i>Beri-beri și orezul</i>	355
<i>Drojdia și vitaminele</i>	356
<i>Câteva experimente asupra vitaminelor</i>	356
<i>De ce sunt așa rari vitaminele</i>	357

RELIGIE ȘI FILOSOFIE

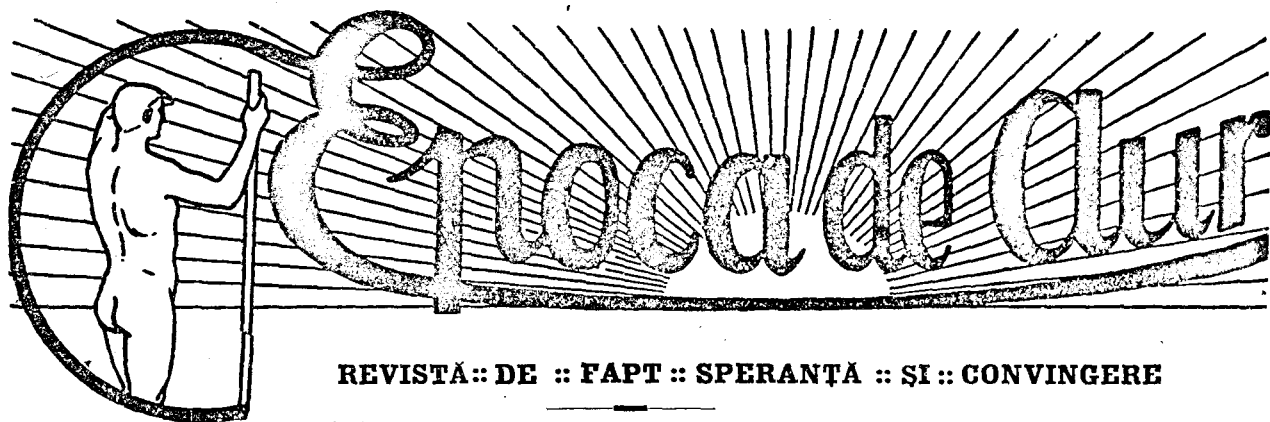
<i>Trâmbița lui Gabriel</i>	353
<i>Cheile Sfântului Petru</i>	357
<i>Indreptarea greșelilor din trecut</i>	358
<i>Cele douăsprezece pietre de temelie</i>	358
<i>Puterea lui Petru în cer și pe pământ</i>	359
<i>Biserica pe Stâncă</i>	359
<i>„Cheile Impărăției”</i>	360

Apare tot a doua Duminică în Cluj,
Strada N. Filipescu 10. — Telefon 4-46.

Redactor . . . . . **J. B. Sima**

Abonamente: pe un an . . . . . 75 lei,
pe jumătate de an . . . . . 40 lei.
Numeri singuratici 3 lei exemplarul.
In America: pe un an . . . . . 1 dolar.
Numeri singuratici 5 cents exemplarul.

Toate scrisorile și abonamentele să se
facă pe adresa . . . . . „Epoca de Aur”
Strada N. Filipescu 10. . . . . Cluj

REVISTĂ :: DE :: FAPT :: SPERANȚĂ :: ȘI :: CONVINGERE

A P A R E T O T A D O U A D U M I N E C Ă * * * * *

Vol. II.

Duminică 16 Decembrie 1923.

No. 23.

MAI MULTĂ MUNCĂ, MAI MULTĂ UNIRE!

S ATUL arde și baba se piaptână. Mai de actualitate ca în zilele de astăzi, acest proverb, cred că nu a fost niciodată. Zică cine ce va zice, dar aceasta așa este. Toată lumea, fără excepție aproape, dela funcționarul cel mai mic, până la cel mai mare, dela cetățeanul cel mai sărac până la bocotanul cu burta rotundă și săcuetul înfundat de aur, stă cu mâinile în sân, fără să se apuce de lucru serios, fără să depună o muncă conștiincioasă și temeinică pentru consolidarea țării noastre. Se face gălăgie mai rău ca în crăsmă, se face politică de căpătuială, naționalism de dragul luxului și avantajelor persoanele, toată lumea vânează slujbe grase, un tărăboi ordinar de mahală—dar nimeni nu muncește cu drag, sârguința din vremuri normale este înlocuită de o moleșeală și un pesimism dăunător, și pretenziunile multora sunt mult mai mari față cu capacitatea de producție alor, parcă statul săracul ar fi ajuns o vacă de muls, din ale cărui bogății să se înfrupte necontrolați toți trântorii, toți nemernicii și toate omidele societății.

În urma acestei evidente destrăbălări, în urma acestui desinteres vădit, care nu poate fi decât destructiv, în urma acestei lenevii nemai pomite în istoria popoarelor în deosebitele epoce ale lumii, țara suferă, țara plânge, țara geme, țara se sbuciumă, țara e aproape de prăpastia unei decăderi rușinoase, și treburile merg tot mai prost și interesele ei se încălesc tot mai mult ca niște fire de tort. Și dacă vor continua încă mult timp să se încălcească—cine va fi marele erou, care va căuta să le mai descâlcească?

Noi prorocim că ori cine va fi el, va sosi prea târziu! Mulți nu s'au gândit la aceasta!

Străinii râd în pumni de situația noastră dureroasă și caută să ne submineze mai departe, căci le convine de minune, iar dintre prieteni unii ne compătimesc, dar nu ne întind mână de ajutor, iar alții se înhoală la

noi amuzându-se ca la un circ, s'au distrându-se când ne dăm peste cap și ne certăm ca orbii, ca agenții electorali cu nelipsitele bastoane legale.

Să stăm strâmb și să vorbim drept: De multe ori este mai folositor un dușman bun decât un prieten rău. Aceasta trebuie să o știm cu toții și să purcedem în consecință.

La noi nu există muncă sânguincioasă, la noi nu există destulă unire sufletească pentru a ne putea consolida în urma războiului, pentru a putea progresa pe orice teren, pentru a putea prospera, pentru a putea impune în fața străinătății, care nu ne nemărește, dar totuși ne urmărește păr cu păr, care nu ne vede, dar totuși ne vede mai mult decât ne închipuim.

Masca din fața străinătății va dispărea într-o bună zi și atunci ne vom isbi piept la piept cu marele adevăr—și marele adevăr îl vom vedea atunci în toată cruzimea lui. Nu-și închipue oare cei nemernici și necinștii din țara aceasta, cât de usturător va fi atunci adevărul?

Ne vine a crede că, contrar vremurilor patriarhale în cari am crescut, astăzi s'a gravat adânc în mentalitatea multor indivizi în loc de axioma: „munca înobilează”—„munca desonorează.” Aceasta ar fi germentul prăbușirii neamului nostru, sămânța urii și demoralizării aruncată între noi de mâni ucigașe, dar invizibile.

Aceasta ar însemna moartea idealismului în țara noastră, și însăși moartea țării, pentru care a curs din belșug sânge nevinovat și pentru care s'au jertfit atâția eroi.

Admitem și ipoteze că în urma războaelor mari, popoarele ies sdruncinate moralicește—dar aceasta până la un timp.

Acum iată că au trecut peste cinci ani de unire și destrăbălarea continuă mai virtiginos, mai infuriată cu fiecare zi ce trece și acest lucru credem, că nu ne va putea încânta pe nimenea dintre noi.

Tot am nădărdit până acum că se va îndrepta lumea și lucrurile, dar despre așa ceva nici că se aude.

Mulți dintre cei, cari ar voi să muncească, sunt împiedicați, sunt alungați iar cei cari au teren și libertate deplină nu vor, se încred în proptelele lor, se lasă captivați de haosul general, obișnuiesc a trăi comozi și uită orice datorințe și obligamente față de țară, care tânjește în agonie.

Unii fac greve, alții abuzuri, unii contra-bande, alții se îndeletnicesc cu... permise nepermise, unii provoacă scandaluri, alții toarnă petrol pe ele, unii se retrag din viața publică, alții întră gălăgioși. La atâta se reduce munca pentru interesele țării, aceste sunt, operele uriașe de consolidare.

Cum vedem deci la noi se pescuește în apă tulbure.

În modul acesta însă nu putem spera nimic dela viitor, cu toate că poetul cânta pe vremuri:

„Viitor de aur țara noastră are...”

Viitor va fi având nu-i vorbă, dar pentru ca acest viitor să nu fie cenușă în vânt, trebuie muncă intensă, sânguină, iubire, frățietate, legalitate și mai trebuie multă, multă unire sufletească.

Vor trebui sfărmați idolii minciunei din inimile noastre, cari personifică lenea și desgustul, și va trebui să ne închinăm Dumnezeului adevărat, Dumnezeului din cer, care este Dumnezeu binelui, al onoarei, al cinstei, al adevărului, al progresului, al desăvârșirii, al luminei și al tuturor.

În loc de atâta gâlceavă zădarnică, mai multă muncă pentru țară.

Astăzi iubiți cetitori, împlinim un an de existență cu revista noastră, un an de muncă pentru bine, propășire, știință și religie. Constatăm cu plăcere, că îndemnul nostru izvorâte din desinteres, din inimă curată, din credință față de marele Dumnezeu, au prins în multe părți ale țării, și oamenii le urmează spre fericirea lor. Sămânța aruncată de noi este binefăcătoare, și ca atare dă fructe.

Astăzi însă când împlinim un an de muncă cinstită, eșim din rezerva și calmul de până acum, a sosit momentul ca să ne spunem și noi cuvântul răspicat: În țara aceasta este prea multă dușmănie!

În lături cu politica de partid, căci ea duce la ură și la regres! Dacă partidele de azi nu pot scoate țara din mocirla în care se află, de ce caută s'o afunde mai mult?

Să se retragă din fruntea ei, și oamenii lor, cari mai sunt capabili de muncă și jertfă, cari mai au în ei spirit de abnegație să se unească cu toții într'un singur partid, să formeze partidul țării, partidul românismului, partidul neamului, al binelui și al cinstei.

Oamenii aceștia să nu se mai lese conduși de vanitate, căci în aceste momente vanitatea duce la peirea țării.

Aceasta este marea dorință a noastră, aceasta este dorința noastră cari ne îndestulim cu puțin, dar vrem mântuirea acestei țări de atâtea haite de pungași și asasini și cari luptăm pentru binele omenirii, fără să ne atragă oala cu smântână, și fără să ne îndemne galbenii.

Mai multă muncă deci și mai multă unire sufletească!

◊ DATORIE SUPREMĂ

FLOAREA satelor Ardelene, cea mai fragedă, cea mai frumoasă, mai mândră și mai dătătoare de speranțe floare, a căzut potopită de grindină... Flăcăi, vânjoasă armată de brazi desrădăcinați de furtună, zăceți acum departe de hora satelor voastre, în pustiul rece, în noaptea Galileii—sinistru mormânt al tinereții voastre...

Pustii și triste ați rămas, sărmane sate ardelene. La margini de codri desfrunziți, pe unde se nfriripau altădată tainice idei, îndoliate astăzi plâng fetele, ardealului, cu ochii, cu dorul spre mormintele pustii, pierdute departe pe pământuri streine.

Cad lacrimi la rădăcina brazilor și plânge codrul, mereu, moartea celor perduți zadarnici. Și-și plâng mame flăcăii și moșnegii născuți cu vremea într'un ceas gem sub cruda lovitură a pierderii nepoților lor... Urgia iadului s'a revărsat asupra cetății de stânci și codri, durere năprasnică a cuprins pământul, care a vlăstărit: eroi, martiri și genii. Oare așa trebuie, așa poate să piară pământul care a sorbit sângele eroului dela Turda? Oare

asa trebuie să se stingă poporul care a cunoscut pe Horia, Cloșca și Crișan, pe regele moșilor, Avram Iancu? Oare pentru asta a căzut fulgerat la poarta Ardealului, Vulturul Carpaților: Aurel Vlaicu, genial și sfânt copil al iobăgimei ardelene? Oare pentru ca să piară de durere și coplesit de desnădejde morală, Ardealul: lumina roșie a românismului, au curs râuri de sânge și am zidit cetăți de cadavre de-alungul vremurilor?

A muștit orice șoaptă, a înghețat orice zimbet pe întreg pământul românesc. Ne-a rămas numai, oare, să adunăm în taină, mărgăritarele sfărmatei noastre epopee?

Ridicați-vă cu toții, va pieri și doina, în sufletul unui popor împetrit de durere. Nistrul și Prutul duc la vale sânge, cadavre și durere românească. Bocetele mamelor, lacrimile mireselelor, ni le aduc undele Tisei, pe Dunăre la vale... Mureșul și Oltul și-au schimbat valurile de apă în mări de durere. De jur împrejur ne-a încins, ca un brâu de fier, plutitor pe apele pământului nostru, „durerea”. Să ne ridicăm cu toții: e clipa datoriei

supreme. Și nu există—de felul acesta—de cât o singură datorie: „jertfa“. Măine când aureola în-sângerată a gloriei lui Mihai, va împurpura creștele Carpaților vom face jertfa vieții noastre.

Azi să facem jertfa banului nostru, trimiteți bani și orice fel de ajutoare văduvelor și orfanilor cari pribegesc pe drumurile Ardealului și chiar în vechiul-Regat. Văduvelor și orfanilor cari sunt urmașii eroicului popor Român, care s'a jertfit pe altarele patriei la Mărășești, Oituz, Dobrogea, etc., voi bogați și săraci din țara asta, trimiteți ajutoare, ca fala neamului răsul străinătății să nu ne facă.

Unde sunt scriitorii ?

Și doar—o sacră datorie—e datoria tuturor scriitorilor dela noi, și a scriitorilor Ardeleni, ce sunt la noi, să pornească din oraș în oraș și ce fonduri nu s'ar strânge din aceste șezători închinete Ardealului, pentru alinarea desnădejdei de acolo ?

Nădejdea neînfrântă va rupe brăul durerii ce ne sugrumă astăzi. E datoria noastră—suprema datorie—deci, să ne-o facem. Altfel Istoria ne va pune pe frunte stigmatul lașității noastre morale... Și există oare o lașitate, o crimă mai strigătoare la cer?...
M. H.—Brăila.

„IARTĂ-ȚI DOAMNE CĂ NU ȘTIU CE FAC“

LUPTA sălbatecă întreprinsă de oameni sub formă de războaie, apasă ca un greu păcat asupra neamului omenesc.

Dacă am căuta să aruncăm o scurtă privire asupra întregului regn animal, și coborându-ne dela om, „regele animalelor“, până la cel mai infim protozoar vom vedea că nici o specie zoologică nu duce o luptă mai acerbă și mai îndârjită contra altei specii, ca neamul omenesc. Căci pe când leul și tigrlulucid din nevoia de ași procura hrana zilnică, de ași putea crește și perpetua specia sa, omul indeplinește acest animalic act din vanitate sau pentru a-și creia o glorie efemeră.

Și'n acest caz este îndreptățită trista formulă enunțată de filosoful englez Hobbes: „Homo homini lupus“.

Și cu cât ne vom adânci mai mult în anticitate cu atât vom găsi mai multe și îngrozitoare măceluri săvârșite de oameni. Mulți din aceștia au pretențiunea de a trece la nemurire pentru simplul motiv că au făcut omoruri cu mult mai sângeroase și mai originale decât toți predecesorii lor.

Interesantă este înscricțiunea descifrată pe unele monumente ale Asiriei, de către Bruncușo, prin care regele Asurnasirhabal pretinde lauda posterității pentru airocitățile săvârșite:

„La Nistum, în țara Kirkisilor, au trecut prin tăinșul săbiei 260,000 de oameni. Am pus să li se taie capetele și am făcut cu ele piramide“.

Negreșit regele Asurnasirhabal ne apare drept o fiară sângeroasă, care nu ucide de cât din plăcere și pentru că avea credința că în felul acesta își va creia o aoreolă de glorie.

Dar el rămâne o slabă icoană pe lângă atâția alții care au ilustrat istoria omenirii cu crimele lor. A. Malet în cartea sa „Historie Moderne“ ne spune că cu ocazia nimicirii Boemiei de către Ferdinand II. de Habsburg—„*Națiunea ceă fu redusă dela patru milioane de oameni, la un milion și astfel dispăru din istorie pentru mai mult de două secole*“.

Un alt caz interesant este citat de Letourneau în lucrarea sa: „*La guerre dans les diverses races humaines*“: Armatele lui Tilly care au devastat orașul Magdeburg în 1631, au pus copii de fașe

în frigări și i-au aruncat în flăcări „numai pentru a mai râde puțin“, și după ce soldații „s'au amuzat bine“ s'au dus la biserică pentru a asista la un Tedeum.

Și doar această operă de distrugere și de exterminare era întreprinsă în numele unei inalte idei de dreptate și frăție omenească!

Munca și opera înfăptuită cu sudoarea frunței a milioane de oameni, se distruge și se nimiceste în momentele de „isterie“ a națiunilor, și pentru ca la un moment dat să nu fie forțați a da socoteală de acțiunile lor, acei ce aruncă popoarele nevinovate unele asupra altora, politicienii și înalții diplomați, se ascund la spatele cine știe cărei formule și întreprind opera lor invocând Spiritul Domnului, care numai frăție și armonie între oameni a propovăduit, — iar nu desbinări și măceluri.

Aceasta nu trebuie însă să ne mire atât, când ne gândim că chiar religia creștină care propovăduște iubirea și înfrățirea între oameni a servit drept motiv la înființarea celebrei „Inchizițiuni“.

Tot în numele religiei creștine s'au făcut acele vestite masacre în ziua Sf. Bartolomeu.

Și cu toată pretențiunea lunei contemporane de a se considera pe o treaptă de înaltă civilizație și de duiosă înfrățire omenească, totuși nu mai departe de cât în actualul războiu marea majoritate a popoarelor să entuziasma cu multă ușurință când gazetele sau comunicatele oficiale aduceau știrea că vre-un oraș sau ținut întreg a fost complect distrus sau în cutare luptă și-au găsit moartea un cât mai mare număr de luptători.

Și atunci unde mai este acea civilizație mult trâmbitată, ce s'a făcut cu înfrățirea între oameni? Nu pot să incheiu această scurtă și timidă încercare, decă citând nu pasagin dintr'un articol publicat de Dl Al Brătescu-Voinesti în ziarul „Adevărul“ din 21 August 1914: „Printre lungile colone de tineri mutilați, printre mormanele de cadavre și de ruine, trec repede trimișii speciali, pentru a duce marilor imparăți crucea „Maria Teresa“ și ordinul „Pentru Merit“, „Imperatul Franz-Iosef seria imperatului Wilhelm.“

„Plin de mândrie și bucuros că ai primit ordinul militar „Maria Teresa“, tocmai în sensul în care ți-am dat acest semn suprem de merit militar, sunt cel mai adânc mișcat prin recunoașterea ce dai faptelor săvârșite până 'n prezent de armata mea“.

„M'ai făcut fericit prin ordinul „Pentru Merit“ și prin distincțiunea ce ai dat generalului de in-

fanterie Conrad de Hoetendorf, primește mulțumirile mele cele mai călduroase. Dumnezeu să ne ajute și 'n viitor . . .“

„Impăratul este fericit.“

Și atunci fără să vrem ne aducem aminte de Acel ce-a adus pacea și 'nfrățirea pe pământ și să zicem la fel cu Dânsul:

„Iartă-i Doamne că nu știu ce fac!“

OAMENI — IDEI — FAPTE

Numărul gazetelor în România

ÎN anul 1922 au apărut în România 657 de ziare. Din acestea 471 au apărut în limba română, restul în cele 12 limbi ale minorităților.

Din aceste 657 ziare au fost în vechiul regat 362, în Transilvania 237, în Basarabia 35, în Bucovina 23.

În București s'au tipărit 117 gazete, și adică 98 în limba română și 19 în limba minorităților. În Transilvania din 237 ziare, 130 sunt organe ale minorităților.

Cugetările lui Masaryk

REVISTA franceză „La Vie“ spicuește o parte din cugetările presărate în opera d-lui T. G. Masaryk, președintele republicii cehoslovace.

Aceste cugetări sunt culese de Jules Pichon și vor apare în curând în volum. Ele predispuie la reflexii.

Una, în special, ar merita să fie înscrisă pe frontonul tuturor instituțiilor parlamentare:

„Să nu facem deosebire între politică și morală.“

O mie de lei cuvântul

— Atâta i se plătește lui Lloyd George de ziarele americane —

POSTUL prim-ministru a încheiat un contract cu câteva ziare americane, care-i vor plăti pentru colaborare 4 dolari (64 franci, aproape o mie lei) de cuvânt.

Lloyd George e hotărît să scrie mult!

Un monument

pentru inventatorul mașinei de scris

DOCENTUL dr. Granichstädter a făcut la Partschins lângă Meran cercetări cu privire la istoria inventatorului mașinei de scris, Peter Mittelhofer.

A identificat mormântul lui la cimitir, pe care nu se găsește nici cruce, nici tablă.

Granichstädter vrea să pună inventatorului o piatră comemorativă demnă, la casa unde a murit o placă, iar la Innsbruck un medalion cu chipul în relief.

Din cele trei mașini constituite de Mittelhofer, una se găsește în muzeul dela Meran, una în Technisches Muzeum (Viena) și a treia în Ferdinandum.

Un om își vinde sânge pentru 28 mii lei

BLĂNARUL Covaci din localitate e bolnav de multă vreme. Consulturile medicale au dus la conclusia, că salvarea nu poate veni decât numai dintr'un transport de sânge.

Desperarea familiei pacientului fu mare, când auzi că aceasta ar fi singurul leac al bolnavului.

De unde și cum să găsească sângele unui semen. Dar iată că norocul se ivi. Un lucrător din blănăria patronului Covaci primi să i se ia un litru de sânge, ca să fie apoi pus în trupul șubred al bolnavului. Pentru aceasta însă a cerut 28.000 lei, ca să se poată reface.

Atari operațiuni s'au făcut în timpul războiului nostru. Ne aducem aminte de două cazuri la spitalul Sf. Spiridon și la spitalul de la seminarul Veniamin din Iași. Decât că atunci, numai sentimentul frățesc de ajutor al camarazilor a oferit puțința de refacere a celor bolnavi.

Dintr'o cuvântare a poetului Indian

R. Tagore în Darmstadt

SUNTEM astăzi intrați într'o Epocă Nouă, după convingerea mea, în cea mai mare Epocă a istoriei omenirii. Noi trăim în timpul, când oamenii să luptă între olaltă și se măcelăresc — ca și cum ar trebui ca oxigenul și hidrogenul să se lupte între olaltă înloc ca ele să alcătuiască laolaltă o moleculă armonioasă. Principiul e fals, conduce într'una la o luptă progresivă, ba chiar și la o luptă între bărbat și femeie, cari ar trebui să se iubească și se trăiască în pace. Resultatul este, bun înțeles, *anarhia*, care astăzi bântue în toată lumea și care coace sau pregătește o *catastrofă*, care nu peste mult își va ajunge sfârșitul, și care incomparabil va fi cu mult mai mare de cum își poate omul închipui, pentru toate popoarele din vest.

„Cum se poate aceasta, ca popoarele, cari sunt toate la fel și asemenea să se lupte așa reciproc; de unde vine, că aici adevărul cel mai simplu nu se recunoaște? Răspunsul este foarte simplu: *principiul întregii europe este egoismul organizat*. Dacă cu atare principiu se pășește în lume, devii orb. Numai așa se poate întâmpla, că doi frați cari se întâlnesc în *întunerec*, se bat unul pe altul, pentrucă s'au crezut doi ucigași sau asasini. Dacă și-ar fi deschis ochii, s'ar fi cunos-

cut că ei sunt frați și că pricina bătăii lor a fost numai neînțelegerea."

Din acest scurt extras se vede că diagnosa poetului indian R. Tagore, constatată la pacientul european, este cu mult mai nimerită decât tot ce au constatat până acuma doctorii politici ai Europei.

Expediție științifică germană Verificarea teoriilor lui Einstein

DIN mexico se anunță că expediția științifică germană, care s'a dus în California de sus a face cercetări cu ocazia eclipsei de soare, a putut lucra în condițiile atmosferice cele mai bune. Rezultatele cu privire la verificarea teoriilor lui Einstein se vor cunoaște abea peste câteva luni.

Câți studenți avem în străinătate

IN urma revizuirii tablourilor de studenți cari urmau cursurile în străinătate, ministerul de finanțe a admis pentru schimb pe exercițiul 1922—1923 următorul număr de studenți: în Franța 450; în Belgia 59; în Anglia 42; în Elveția 17 și în Italia 59.

Schimbul se făcea socotindu-se moneda țărilor respective astfel: francul francez 1.50; lira italiană, 1.50 lei; francul belgian 1.50 lei lira sterlină socotită la dublu și francul elvețian la 2 lei.

Se crede că pe anul în curs numărul studenților cari vor fi admiși la acest schimb, nu vor trece pe cel anul trecut.

OGLINDA LUMII

UN PROFET AL CUTREMURELOR

Orașul Mexico va fi distrus

WHHEELER, care în mai multe rânduri a prezis exact producerea cutremurelor de pământ, anunță în ziarul „Star”, că orașul Mexico va fi distrus de un puternic cutremur de pământ la 11 Ianuarie 1924.

El mai anunță alte cutremure apropiate în Anglia, Franța și Italia.

UN VAPOR TRANSPORTĂ DIN CONSTANȚA LA NEW-YORK O PARTE DIN NOBLEȚA RUSĂ

CORRESPONDENTUL ziarului „Daily Express” din New-York anunță că vaporul „Constantinopol” venit din Constanța (România) la New-York, a avut pe bordul său 12 principese, 11 prinți, 3 baroni și 6 baronese, exilați ruși, cari doresc să-și refacă existența în Statele-Unite.

LANȚUL MUNȚILOR ANZI ALU-NECĂ SPRE EST; IAR MUNȚII CALIFORNIEI SPRE NORD

PROFESORUL Villis, dela universitatea din Stamford, în urma studiilor făcute în america de sud și de nord, a constatat că lanțul munților Anzi alunecă ușor spre est cu doi metri într'un secol; pe când munții Californiei alunecă sensibil spre nord, cu o viteză e un metru în 10—15 ani.

LIVRETUL OPEREI „RIGOLETTO” CONFISCAT DE POLIȚIA PARI-SIANĂ

IN URMA intervenției lui Gustave Simon, executorul testamentar al lui Victor Hugo, obținându-se o hotărâre judecătorească împotriva reprezentărei operei „Rigoletto” cu livretul scris de Piave, după opera lui Victor Hugo „Le Roi s'amuse”, poliția s'a prezentat la Operă și a sesizat livretul operei „Rigoletto”.

O FEMEIE SE DEȘTEAPTĂ ÎN FAȚA MORMĂNTULUI

Salvarea se datorește groparului

DIN NEW-YORK se anunță că, numai cu câteva clipe înainte de ceremonia funebă și în momentul când să bată

în ținte capacul cosciugului, unul din gropari observă că corpul celei care trebuia înmormântată, o femeie din Sain-Jean-Baptiste-de-Rouville (Canada), nu avea răceala cadaverică.

Medicii, chemați în grabă, constatară că femeia nu era moartă, ci numai în catalepsie.

CĂLĂTORIA AERIANĂ A UNUI CADAVRU

MAI ACUM câteva zile, poliția din Budapesta a primit o înștiințare dela poliția din München cum că un aeroplan misterios, plecat din München spre Budapesta, ar avea un cadavru pe bord.

Poliția din capitala Bavariei cerea ca aeroplanul să fie oprit și percheziționat.

Aeroplanul semnalat a sosit într'adevăr pe câmpul de aviație din Mátyás-föld, lângă Budapesta, unde a fost întâmpinat de câțiva detectivi. La percheziție, s'a găsit un sicriu de aluminiu în aeroplan, care cuprindea cadavrul unei fetițe de 9 ani.

S'a stabilit că fetița se numea Humia Mia și că este fiica unui turc cu yază. Pilotul a declarat că Humia Mia a decedat la München și că în urma dorinței tatălui ei, copilul trebuia transportat la Constantinopol. Deoarece cadavrul a fost transportat fără autorizația poliției din München, aeroplanul a fost oprit la Budapesta, până la sosirea autorizației.

UN ȚĂRAN ȘI O ȚĂRANȚĂ DECORAȚI CU LEGIUNEA DE ONOARE

PENTRU prima oară Legiunea de Onoare, cea mai înaltă distincțiune franceză și cea mai dorită decorație mondială, a fost acordată la doi țărani și anume — cităm după „Journal Officiel”: Văduva Degroote, cultivatoare la Cassel (Nord) în vârstă de 74 ani; a avut 14 copii, dintre cari 5 au murit pentru Franța. Toți cei cari trăiesc sunt agricultori. Pe când ei erau sub arme, ea și-a condus singură ferma până în 1919. Atunci s'a retras în una din cele mai modeste case din Cassel, după ce dăduse peste 60 ani din viața agricul-

turei. Mathurin Bertho, agricultor la Blainfaux-Loudeac (Cotes-du-Nord); fost muncitor agricol, și-a făcut dehuri ca servitor de fermă. Apoi, cu economiile sale, a arendat niște pământ în foarte rea stare, l-a transformat cu desăvârșire și a devenit proprietarul lui în 1913. De atunci a făcut din el un domeniu de mare valoare. Tată a 6 copii, a avut un fiu și un ginero morți pe front.

AUTODROM PE UN ACOPERIȘ

FABRICILE italiene de automobile „Fiat” din Turin au construit pe acoperișul stabilimentelor lor un autodrom, pe care se încearcă automobilele noi, ieșite din atelier. Autodromul acesta pe acoperiș este unic pe lume. El este lung de un kilometru și lat de 24 metri, curbele sunt mai ridicate ca șase metri, așa că automobilele pot perni cu viteza lor maximală.

Construit total din beton armat cu asfalt, calea este apărată în afară printr'un zid înalt de 1,50 metri, iar la curbe de 3 metri. Niște tuburi așezate sub acoperiș dau căldura necesară spre a topi zăpada iarna, așa încât cursele de încercare se pot face în orice anotimp și pe orice vreme.

PRODUȚIUNEA MONDIALĂ A CĂRBUNELUI

DUPĂ Trade Record of the National City Bank of New-York, producțiunea mondială a cărbunelui, care se ridică la 1,441.600.000 tone în 1910 — ultima cifră oficial cunoscută, — a progresat la 1,478.000.000 în 1913, anul preceent războiului, scoborându-se la 1,305.000.000 în 1918: iar în 1922 s'a ridicat la 1,332.000.000 tone. Partea Statelor-Unite ale Americii, în acest din urmă total, este de 411.000.000 tone, nivelul cel mai scoborât atins din 1919.

Înainte de războiu, Statele-Unite acopereau 38 la sută din consumația mondială; pe timpul războiului, 47 la sută; în 1920, 40 la sută; și în anul din urmă, numai 35 la sută.

MULȚI cari se numesc creștini, sau cari sunt devotați altor credințe, tratează religiunea cu foarte multă superficialitate. Ei își îngăduie multe, chiar și de „a crede” dar numai superficial. Credința nu este pentru ei un lucru real. Un registru de mărfuri este real, un accident ce ți-se întâmplă la automobil este real, deasemenea; tot reale sunt și chiriile ridicate, boala în familie, o datorie care devine scadentă, o mașină zburătoare, un radio, un submarin—toate acestea sunt lucruri pozitive. Omul le poate vedea, le poate pipăi, întrebuița, și le poate însuși.

În schimb socotim ca nereal lucrul **cel mai real** dintre toate de pe lume, singurul lucru **cu adevărat** pozitiv, și acest lucru este **acea ultimă chemare**, indiferent că ne va veni așa cum o așteaptă credincioșii, sub forma trâmbițării unui înger care ne va chema pe toți, sau că va fi o foarte domoală voce care adresându-se numai indivizilor, le va spune numai lor: „**Veniți — a sosit ziua voastră!**”.

Să presupunem, că fără îndoială, această chemare ni s’ar

„Căci, însuși Domnul în îndemna
nezeu se va pogări din cer, și morții îi
„Intr’un moment, într’o clipă de
și morții se vor scula fără stricăciune

Când acea zi sosește ce va fi simțul
veacuri, al TĂU și al altor viețuitori de azi?

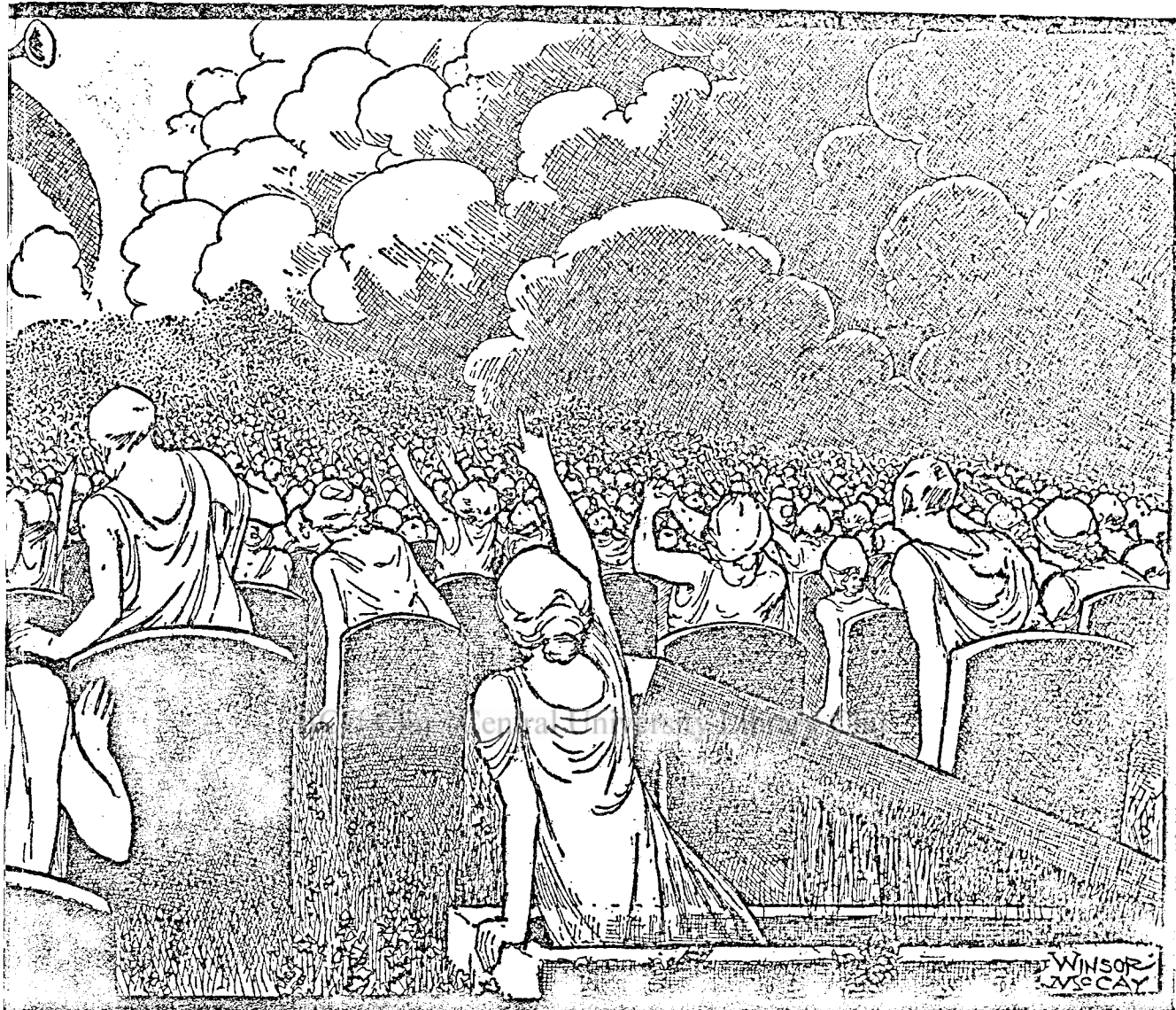
Presupune că mâine s’ar arăta gigan
de kilometri depărtare de pământ în aer, su
pământul, somând pe vii și morți în fața Sc

Ce nimicuri ar părea atunci micile o
mobilele, grijile, certurile, războaiele, etc? P
curând. Și noi uităm aceasta!

face cunoscut prin mesagii luminoase arătate pe cer,
printr’o voce din afară de spațiul nostru, sau prin semn
prorociri ciudate, cari ne-ar avertiza, că lumea nu va
dăinui decât doi ani.

Să presupunem că toți am ști, sau, vorbind în materie

Archangel și în trâmbița lui Dum-
ps vor învia întâi“.
ea din urmă trâmbiță; căci va trâmbița
și schimbăți“.

loră cari dorm în mormânt, liniștiți, de atâtea

ghel Gabriel în nori, un kilometru sau o mie
trâmbiță care ar putea fi auzită peste întreg
udecată?

nterese personale — acțiunile noastre, auto-
e dintre noi chemarea din urmă va veni în

rede — după cum credem în realitatea vieții — că această
a ar fi un lucru pozitiv de astăzi în doi, cinci sau zece ani.
presupunem că uitații morți s’ar scula din morminte.
presupunem că cei vii nu numai ar crede, dar chiar
ca această icoană va fi o realitate și că îngerul care va

cherna pe morți la viață, va cherna la viață și fericire și pe
cei vii sau îi va trimite la mizerie veșnică, ce schimbare s’ar
produce în toate purtările vieții noastre!

* * *

Cum ne-am reorganiza, cum ne-am curăți și concentra
noi în aceea zi care va veni, dacă am ști, că îngerul Gabriel
cu trâmbița și cu ultimele sale socoteli, ar fi numai la doi
ani depărtare!

Intr’adevăr, cât de viu am avea noi mereu sub ochii noștri
cuvintele Sfântului Matei:

„Și va pune oile de-a dreapta sa, iar caprele
de-a stânga.

„Atunci va zice Impăratul celor de-a dreapta
sa: veniți binecuvântații Tatălui meu, de moște-
niți împărăția gătită vouă delu întemeierea
lumii.

„Atunci va zice și celor de-a stânga: duceți-
vă blestematilor, în focul cel vecinic, care este
gătit diavolului și îngerilor săi“.

[Continuare pe pagina următoare].

Orice ocaziune de a face bine, de a câștiga merit, grație, ar fi apreciată.

Un copil având nevoie de protecție sau ajutor, un sărac în lipsă sau o văduvă în necaz, sărăcie, mizerie, și neajutată ar fi pentru noi tot atâtea ocaziuni mai prețioase în valoare decât toate acțiunile și valorile de pe piața de valute, decât toate terenurile petrolifere și minele de aur.

Fiecare și-ar zice în sine: „Mai am numai câțiva ani. Atunci va trebui să-mi dau socoteală, să primesc judecata. De aceea să întrebuițez fiecare ceas din zi și să fac zilele atât de lungi pe cât îmi s'ă în puțință“.

Sgârcitul și-ar împărți comoara, cumpărătorul muncii copiilor și-ar împărți în dar averea între acei asupra cărora a fost administrator de sclavi.

* * *

Cinicul va zice:

„Foarte bine, decât că icoana zugrăvită nu se va întâmpla niciodată—nu va deveni o realitate.

„Acei cari s'au întors în pământ, vor rămâne în orice caz cu trupurile îngropate, oricare ar fi soarta sufletului lor.

„Dacă ar veni îngerul cu trâmbița sa ca să ne soameze, pe vii și morți de-a valma, el nu ar putea vorbi în acelaș timp decât unei jumătăți a globului pământului nostru. De cealaltă parte, *sub noi*, el nu ar putea fi auzit și văzut.

„Dacă el ar rămânea în spațiu, până ce pământul s'ar învărti, pentru ca să-l poată vedea și auzi și cealaltă jumătate, pământul se va fi depărtat în acest timp în spațiu cu mii de mile, așa că îngerul va fi invizibil iar vocea nu i-se va auzi prin eter, nerămânând ureche care să apuce undele de sunete.

„Povestea pe care ni-o spui și textele ce le citezi, reprezintă vechea formă a amenințării și predicării prin parabole. Nici nu-mi citați, nici nu-mi zugrăviți vre-un fapt științific sau o posibilitate științifică, ci doar niște legende despre pământ, cari vor fi fost folosite pe timpul lor, dar cari nu mai pot fi acceptate în mod literal“.

* * *

Foarte bine. Zi-i parabolă, zi, că este o imposibilitate, că un înger individual să sufle dintr'o trâmbiță literală, de aramă sau de aur, și să scoată din pământ miile de bilioane de ființe omenești îngropate, sau să adune la olaltă cele șasesprezece sute de milioane de vii de pe pământ.

Spune, domnule Cinic Înțelept, dacă vrei, că ziua în care un înger ne va soma pe morți și vii la olaltă, nu va veni nici când?

Ziua descrisă în Apocalips capit. 20, poate nu a noastră va fi:

„Și văzui tron mare, alb, și pe cel care ședea pe dânsul, dela a cărui față fugi pământul și cerul și nu fu aflat toc pentru dânsele.

Și văzui pe morți, pe cei mari și pe cei mici, stând înaintea tronului, și cărți fură deschise; și fură judecați morții din cele înscrise în cărți potrivit cu lucrurile lor“.

Dar pentru fiecare din noi, odată, cândva, va suna o *chemare*. Aceasta-i sigur. Ea va fi chemarea cea dintâi și chemarea cea de pe urmă. Și fiecare dintre

noi va trebui să răspundă. Când chemarea aceea va veni, nimeni nu se va putea sustrage. Ea nu va fi o suflare dintr'o trâmbiță zgomotoasă. Va fi o citație, o somare tăcută, poate atunci când ne aflăm bolnavi în cameră, sau poate în timpul unui accident violent.

Chemarea va veni fără zgomot de trâmbiță, și fiecare dintre noi fi va urma.

Pentru unii cari văd aceasta, ea se poate întâmpla în doi ani; pentru alții în cincizeci de ani, iar pentru unii fără îndoială în decurs de 30 de zile, etc.

Nici unul nu știe. Mulți nădăjdum, că ziua va fi amânată. Și nici unul dintr'o mie dintre noi nu-și dă seamă, că ziua aceasta e într'adevăr pe cale.

Ești de șasezeci de ani? Atunci, chemarea poate îți va veni în decurs de douăzeci de ani. Douăzeci de ani nu este mult pentru a face tot ce este cu puțință de făcut pentru a face viața vrednică de a fi fost trăită.

Sau ești numai de optzeci de ani? Printr'o minune, poți să mai trăiești 20 de ani; sau probabil îți-au mai rămas numai cinci ani. Cei cinci ani ai putea să-i petreci *dând*, de cumva anii mari îți-ai cheltuit *buând*.

* * *

Este lucru bun să ne dăm seama, că atunci când ne va veni chemarea, vie ea din trâmbiți sau prin pipăitul morții, fiecare dintre noi va trebui să pornească.

Nu trebuie să facem pregătirea ce o fac mișeii cari se tem de judecată. Lucrul cel mai bun nu se face de frică ci din *ambție*.

Omul trebuie să-și dea seamă, că sfârșitul este pe cale, că este aici, și să-și dea silința să fie vrednic nu pentru că se teme, ci pentru că îi este rușine să fie descoperit ca un nevrednic.

* * *

Sunt multe religiile și multe credințele cari ne învață ceace ne așteaptă de cealaltă parte a cortinei căreia îi zicem moarte. Nimeni *nu știe*. Credința este lucrul cel mai frumos și cel mai mângâitor.

Dar este un lucru pozitiv: acesta, că oricine face tot ceea ce poate mai bine și *ce îi stă în puțință* nu are de ce să se teamă ce-l așteaptă de laturea cealaltă a cortinei, orice ar fi acolo.

Fericiți sunt acei, cari pot să simtă ceace Tennyson a simțit când în fața morții a scris aceste prea frumoase rânduri. Citiți-le, și inspirațivă din ele:

TRECEREA PORȚII DE FER

Apusul și luceafărul de seară,
Chemarea ultimă să plec.
O de n'ar fi acea trecere amară
Când pe mare-s pus să trec.

Dar când valul turbulent pare adormit,
Prea îngreunat să tulbure sau să spumeze;
Când ceea ce din fund e afară asvârlit
Iarăși acas' să 'ntoarce.

Amurgul și semnele înopțării,
Și după acea întuneric!
O de n'ar fi acela un rămas bun al întristării
Când eu mă imbarc nevrednic.

Căci de și de a *Timpului* hotar și *Loc*
Valorile mă vor duce departe
Sperz să-l văd față pe al meu Pilot
Când poarta voui fi trecut de cea parte.

VITAMINELE

[CONTINUARE DIN NUMĂRUL 22]

Experimentele prof. Osborne

PRIN PROBELE făcute de prof. Osborne și publicate în „*Rural New-Yorker*“ s'a demonstrat valoarea relativă a vitaminelor, disolubile în apă, din trifoi, varză, spanac și napi. Proporția cea mai mare a fost găsită în trifoi, în timp ce celelalte aveau numai jumătate atâta. Dela varză s'a întrebuițat partea verde a frunzei, întrucât cea albă, fiind ascunsă dela fața soarelui, aproape nu are de loc vitamine dizolvabile în apă. Nețagăduit, lumina soarelui are de-a face totul cu producerea vitaminelor din celulele celor mai multe plante; o dovadă mai mult, că izvorul forței care menține o viață creată, rezidă în soare.

Probele comparative făcute asupra pătlăgelelor uscate, varzei uscate, napilor, morcovilor și sfecelelor, au dovedit superioritatea valorii pătlăgelelor în ce privește vitaminele disolubile în apă. Varza, napol și morcovul s'au dovedit, prin comparație, de o valoare neînsemnată, iar sfecla, din punct de vedere al vitaminelor, aproape de nici un preț. Cât despre cartofi, s'a găsit că nici coaja lor, nici interiorul lor, nu conține cantități apreciable de vitamine. Napii au fost în privința vitaminelor, de două ori mai valoroși decât cartofii dulci, în timp ce, comparați cu aceștia, sfecla de zahăr este mult inferioară.

Se asigură, că din punctul de vedere al vitaminelor, fierberea coajei portocalelor este aproape tot atât de utilă în aducerea unei apărări contra boalelor, dupăcum este sucul însuș din portocală.

Sucul de portocale și de lămâi este de două ori mai bogat în vitamine disolvabile în apă, de cât este laptele. Mâncând o portocală dimineața și alta pe la mijlocul după amiezii, ai provizia întregă de vitamine, tocmai la timpul când ele pot să treacă mai ușor și mai deadreptul în sistemul nervos și să producă maximum de efect întru îmbunătățirea sănătății și vitalității. Nupoți cheltui pe nimic altceva mai cuminte banii, decât pentru aceste două portocalele la zi. Prezența sucurilor dătătoare de viață stimulează pe semne stomacul și poate întreaga funcție digestivă. În orice caz, ele îndreaptă deranjurile, previn tendințele către buboae, împart vigoarea când este prea multă, și prelungind viața în mod neîndoielnic, o fac tot atunci mult mai vrednică de avut. Dacă cumva fructul însuși nu convine, va fi tot atât de bună coaja portocalei și coaja lămâiei, sau băuturile făcute din aceste. Băuturile numite „orange“, cari au un gust chimic, trebuie evitate pentrucă sunt veninoase întrucât sunt făcute din elemente chimice, fiind obținute în parte după cum se afirmă, din păcură. Dimineața, sau după amiază, sau la ora amiezii, când omul se simte obosit și se oprește din treburi, un trebuie să se ducă nici la petrecerea de salon, nici la ceva separeuri, ci deadreptul la un local unde se beau extrase de portocale. Va găsi acolo ceva ce este o reală vitalitate căci va asimila

acolo unul dintre alimentele dătătoare de viață.

Beri-beri și orezul

BERI-BERI este o boală îngrozitor de rea, a sistemului nervos. La porumbi, asupra căroro s'a experimentat, s'a numit polynevrită inflamația mai multor nervi. Numele nativ Singhalese de beri-beri, înseamnă o „boală foarte rea“. Este o boală a capetelor nervilor și se caracterizează printr'o paralizie parțială, prin umflarea mădulărilor și idropie generală. Foarte des se sfârșește cu moartea, după suferințe agonizatoare.

Boala aceasta s'a atribuit de către medicii la multe: unor germei, sărăciei și altor neajunsuri. Dar că este o boală provenită din nutriție insuficientă, s'a dovedit numai atunci, când s'a constatat că se curează cu alimente în cari abundă vitaminele. Bastinașilor necivilizați, asemenea americanii, le plăcea să-și aibă mâncarea „curată și albă“, au curățat orezul făcându-l să fie albul articol care este astăzi. Vitaminele se găsesse în coaja albă, galbină, roșie sau neagră a orezului. Coaja aceasta s'a curățat și se mai curăță încă și în America, de către mori pentru-ca orezul să fie alb ca zăpada; și sfârșitul este că l-au făcut tot atât de hrănitor ca zăpada spre nenorocirea lumii, atât civilizate cât și necivilizate. Ori de câteori bolnavii de beri-beri au fost nutriți cu ceea ce se lapadă din orez [cu tărâțele din coajă] s'au însănătoșit repede, fără nici un medicament. Porumbii și șobolanii când erau aproape de pieire din cauza acestei boale, s'au făcut bine în câteva zile dupăce au fost nutriți cu coaja orezului, care până atunci se da porcilor. Astfel au ruinat Afacerile Mari, atât orientale cât și occidentale, buna alimentație și sănătatea a milioane de orientali, cari tot timpul cât s'au hrănit cu orez alb n'au cunoscut o zi bună, și la fel pe a acelor occidentale pentru cari orezul este o porție importantă a dietei lor. De altă parte, piața posibilă a orezului și produselor lui nu este ceea ce ar putea fi dacă lumea n'ar simți, că orezul nu este un bun aliment. Orezul alb nu are un gust care să momească. Aceasta datorită lipsei vitaminelor, pentrucă toate alimentele cu vitamine se iau cu plăcere. Ca să vinzi orez curățat, ar trebui să fie o tot atât de mare călcare a legii, pe cât este o ofensă contra bunei sănătăți.

În insulele Filipine, de când acestea sunt sub ocupația americană, noul guvern a silit să se schimbe orezul curățat cu de cel necurățat. Prin aceasta s'a izgonit de fapt boala beri-beri. Și dacă guvernul american a putut opri vânzarea orezului rășnit ca să dea o hrană deplină aborigenilor din Filipine, ce motiv să fie pentruca poporul american sau oricare alt popor, să nu fie el însuși vrednic de această apărare față de „dușmanul intern“? Singurul motiv este trustul morilor, cari îngrămădesc comori de pe urma alimentului adu-

cător de boală, pe care îl vând ca otravă atât adulților cât și copiilor.

Drojdia și vitaminele

NU ESTE PUȚIN ceeace se spune despre drojdiile, ca despre un aliment vitaminos, în reviste și ziare, atât în partea lor informativă cât și în cea editorială. Drojdiile sunt bogate în vitamine dizolvabile în grăsime. Multe din cele ce se spun sunt fără îndoială exagerate, ca o caracteristică a tuturor noutăților; dar, la urma urmelor, este ceva binefăcător în consumarea drojdiilor.

După afirmațiile lui Fleishmann, care face o campanie prin publicitate pentru vânzarea majorată a drojdiilor sale, conținutul vitaminos al drojdiilor este de patru ori cât acela al spanacului, care, după arătările de mai sus, are o valoare în privința vitaminelor egală cu aceea a sucului portocalelor. Drojdiile se mănâncă în prăjitură, sau în pâine, sau, dacă sunt de forma gazoasă, se topește în apă fierbinte.

Unul dintre cercetătorii vitaminelor spune că „un animal jigărit, istovit, și greutatea scăzându-i repede, cu pielea nesănătoasă și învederat rău nutrit, își va schimba complect înfățișarea în câteva zile la o dietă care îi va fi tot cea veche, decât că i-se va da o mai mare porție de drojdie“. Dr. Filip B. Hawk, dela Universitatea Medicală Jefferson, a făcut până la sfârșit probe cu tratamentul cu drojdie și spune: „În multe dintre cazurile de sub observația mea, tratamentul cu drojdie a cauzat o îmbunătățire a condițiilor fizice generale ale pacientului, îmbunătățire care nu avea de loc legătură cu ameliorarea simptomelor asociate cu boalele particulare în chestiune“. S'a pretins, că prin vitaminele sale stimulative și dătătoare de viață, drojdia furnizează o mare cantitate de vitamine trebuitoare, cari stimulează pofta de mâncare, asistă la digestia alimentelor sporite, cerute de apetitul stimulat, și ajută trupului să se scape de materiile netrebuitoare, ajutând deci curarea constipației, a aceluia rău inamic, cu toate neajunsurile cari îi urmează acesteia. Totuși, se raportează că drojdiile cauzează o iritație a sistemului digestiv. Dr. Hirschberg prin „New-York Call, dă sfatul, „să se ia tablete de drojdie dintre cele cari au mai multe vitamine“.

În experiențele sale asupra șobolanilor tineri cari timp de 30 zile au fost nutriți cu alimente fără vitamine dizolvabile în apă, au devenit foarte slabi, bolnavi, cu ochii stinși, iar după ce prof. Osborne li-a dat și o anumită cantitate de drojdie, îndată ei au început să alerge în cuștile lor, și au mâncat de două ori mai mult decât până atunci și în decurs de 12 zile s'au făcut asemenea șobolanilor normali.

Drojdia, s'a arătat, conține mai multe vitamine dizolvabile în apă, decât alte substanțe, și întrebuințarea lor este mult binefăcătoare, dar, ca în toate cele, rezultatele nu sunt totdeauna la fel.

Cu priuire la binefacerile drojdiilor, d-na Kate O'Hara scrie în „National Rip Saw“:

„Nu suferi îndoială, că Compania drojdiilor Fleishman a sesizat un moment psihologic recomandându-și drojdiile pentru animale jigărite, istovite, slăbite repede și cu pielea nesănătoasă.

„Dar nu numai pentru piei, ci și pentru cei cu pantaloni și cu orice fel de îmbrăcăminte.

„Drojdiile Fleishman, de câțiva bani numai, luate regulat, înving curând durerile.

„Măncați prăjituri cu drojdie din abundență; vă veți îngrișa repede, vă veți simți bine și veți avea o înfățișare prosperă.

„Firește, și trebuie îndoit apreciată, această prescripție a drojdiilor este în special pentru oamenii istoviți, mai cu seamă pentru săraci. Acestora le lipsește ceeace expertii numesc „vitamine.“ Hrana lor nu conține destule elemente nutritive, întăritoare. Săracul este nevoit să mănânce sărăcăcios.

„Și prăjiturile de drojdie sunt ieftine! Lumea care nu-și poate câștiga atâta lapte curat, unt adevărat, mușchi dela măcelărie, și alte asemenea, poate ca să cheltuească mai puțin pe drojdie. Puteți lua cu voi, în buzunar, o prăjitură două și să îmbucați din ele decâteori simțiți că vă copleșește o slăbiciune provocată de insuficiența unei nutriții bune. Sunt o binefacere ce societatea bolnavă de azi poate oferi slabelor sale animale.“

Câteva experimente asupra vitaminelor

PPRINTRE autoritățile în materie de vitamine este și d-rul Ross A. Gortner, dela Universitatea din Minnesota. Unul dintre asistenții săi ne spune prin „Omaha Bee“ ceva de preț despre experimentele făcute de d-rul Gortner:

„Laptele ordinar, sterilizat, este lipsit de vitamine, și copilașii cari îl beau, capătă scorbut. Dacă fierbi laptele incetisor, conținutul vitaminos i-se distruge; dar dacă îl fierbi la rezezeală, acest conținut nu-i este atacat serios.

„În unul din experimentele asupra porumbilor, aceștia au fost nutriți cu orez curățat—o mâncare pur chimică. Ei deveniră nervoși, și la sfârșit muriră, după un atac nervos care a ținut mai multe minute. Dacă li-se îngăduia însă să mănânce o cât de mică porție de verdețuri vitaminose, sau ceva lapte, deveniau normali în nu mai mult ca o jumătate de oră.

„Alte experimente s'au făcut cu două cotețe de porci îngrijiiți la fel. Unii au fost ținuți cu grăunțe, alții cu grăunțe și lapte pulverizat. Porcii cu dieta cu lapte pulverizat erau aproape buni de vândut. Cealaltă timp de mai multe săptămâni nu au pus nici o grăsime. Aceștia au rămas slabi din lipsa de vitamine.

De vă sunt copii cu picioarele îndoite, hrăniți-i cu uleu de pește. Acesta conține vitamine antirachitice, cari au asupra omului o influență binefăcătoare. Unul dintre profesorii dela Universitate a declarat, că dânsul ar putea cura pe toți rachiticii din St. Paul și Minneapolis, pentru 5,000 de dollari, costul uleiului de ficat de pește.“

Pelagra, o boală mai cu seamă sudică, a fost socotită până bine de curând ca una datorită bacteriilor din cerealele stricate. Pelagra s'a produs în aproximativ o jumătate de milion de cazuri cunoscute și este mai la fel de primejdioasă ca tifosul, cazurile mortale fiind de zece la sută, față de unsprezece la tifos.

În cercetările asupra boalelor făcute de d-rul J. L. Goldberger dela [Oficiul public sanitar al

Statelor Unite, s'a satorit faptul, că combinația cauzelor pelagrei a fost o lipsă a vitaminelor, o lipsă a acidului animo-proteinelor, și a sărurilor minerale. S'a dovedit astfel, că pelagra cea îngrozitoare este numai o boală de nutriție-rea, rezultată nu într'atât dintr'o dietă sărăcăcioasă, cât din una nesocotită. Mulți dintre cei loviți de ea au mâncat până atunci cât trebuia, dar au trăit cu carne de porc și cozonac, sau cu alte combinații lipsite de vitaminele și mineralele trebuitoare. Aduugându-se lapte, fructe și carne la alimentele pelagroșilor, s'a văzut de multe ori o dispariție aproape vrăjitoarească a boalei.

D-rul Goldberger a arătat o nouă teorie a dietelor defecte, când un grup de osândiți s'au supus de bună voie la o dietă defectă, de orez, de pâine de grâu, gris, bizenți, sos și sirop, fără nimic lapte, vegetale, carne sau poame. Ei au devenit întâi pelagroși, și s'au vindecat îndată ce au fost nutriți cu vegetalele, laptele, carnea și fructele ce le lipsiseră.

D-rul Frank Crane rezumă în aceste cuvinte valoarea vitaminelor:

„Pătlașelele și portocalele ne ajută pentruca celelalte alimente să nu ne îmbolnăvească. Vitaminele ar trebui luate din proprie inițiativă, pe lângă o bogată dietă de mâncări îngrășătoare, pentru că o asemenea hrană poate să dea trupului deplina valoare. Ele ajută apoi la păstrarea rezervei de alcalinită din trup.“

D-rul Woods Hutchinson a spus în „*The Ladies' Home Journal*“, că vitaminele sunt pentru trup ceea ce scânteia electrică este pentru mașinile

cu gaz. Alimentele pot să aibă o abundență de proteină și carbohyorate, în tocmă cum poate avea mașina gazolină, dar fără de scânteia electrică, la mașini, și fără scânteia vitală a vitaminelor, mecanismul nu va funcționa. Este la fel probabil, că prezența vitaminelor dizolvabile în apă stimulează procesul oxidării în celulele trupului, ceea ce rezultă în mare măsură din acea activitate chimică, care este o manifestație a forței vitale.

În privința vitaminelor sunt puține cărțile bune. Printre acestea sunt: „Vitaminele ca factori alimentatori principali“ a lui Van Buren Thorne, din editura Dutton & Comp. New-York; „Dieta Americană Casnică“ de dr. E. V. McCollum dela Universitatea din Baltimore; și lucrarea d-rului Lindlahr din Chicago, menționată deja.

De ce sunt așa rari vitaminele

Răspunsul la întrebare: „de ce lipsesc vitaminele“, este Civilizația!

Civilizația, pentru a aduce ultimele beneficii bogaților și doctorilor, ia tot grâul, îi macină coaja care conține vitaminele, dă la porci și la vaci părțile dătătoare de viață și alimentează pe om cu ceea ce are totată vitalitate câtă are ghipsul. Partea hrănitoare se aruncă ca fiind fără preț, și în locul ei potentații ne dau partea aducătoare de boală. Acei, cari ar trebui să călăuzească lumea spre viață, o călăuzesc spre moarte. Ceea ce este negru, i-se arată ca alb. Și albul ca ceva negru.

(Urmare în numărul 24.)

CHEILE SFÂNTULUI PETRU

„Și Eu zic ție, că tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Iadului (groapa mormântului) nu vor fi mai tari decât dânsa. Și îți voi da ție cheile Impărăției Cerului“.—*Matei 16: 18, 19.*

DINTR'O PRICINĂ oarecare, de neînțeles, numeroși Catolici au ajuns să gândească că eu a-și fi dușmanul lor, tot așa precum Presbiterianii, Metodistii, Episcopalianii, Baptistii au primit impresia că eu le-aș fi dușmanul lor. Eu nu sunt dușmanul nici unei ființe omenesti, și eu atât mai vârtos a nici unui Creștin. Doctrina de căpetenie a Metodistilor este *Harul Liber*, — că adevărat Dumnezeu este plin de har și îndurare, stând cu brațele deschise să primească la sine pe orișicine voește să vie; că El are cele mai bune intențiuni față de nenorocitul neam omenesc, căruia îi vrea tot binele; lipsându-i însă puterea și înțelepciunea, numai un mic număr poate beneficia de acest har, iar restul va trebui să petreacă vecinic în chinuri. Eu însă cred mai tare decât orice Metodist în *Harul Liber*, și cred că acest Har va ajunge în cele din urmă, va cuprinde și va beneficia pe orice om născut în lume, și nu mai pe câțiva puțini. Cred încă mai mult, cred că acest Har în vreme ce va beneficia pe unii nu va însemna un chin vecinic pentru alții—majoritatea—cum o cred Metodistii.

Marea doctrină Presbiteriană e aceea a *predes-*

tinăției sau alegerii Bisericii; și eu cred mai tare decât oricare Presbiterian că Biserica este o clasă aleasă în mod special, și care alegere se face acuma și a fost în curs de peste 18 veacuri, decând marele Mântuitor a murit pe cruce și a devenit piatra unghiulară a acestei Biserici. Și această alegere, a acestei clase speciale, se face în scopul ca să fie, în cele din urmă, agenția sau canalul lui Dumnezeu pentru binecuvântarea tuturor celor *nealeși*, fapt pe care Presbiterianii nu-l cred.

Eu cred cu Baptistii, că numai cei aleși, *cei botezați*, vor alcătui împărăția lui Dumnezeu cerească; deși eu tăgăduesc pretinderea lor că botezul în apă ar fi adevăratul botez. Eu susțin, cu Apostolul, că botezul adevărat este botezul în moartea lui Christos (Romani 6: 3-7), o deplină consacrare a face voia lui Dumnezeu și de a merge pe drumul pe care a mers Isus până la moarte, înfruntând batjocura, rușinea disprețul și prigonirile ce le întâmpină un creștin adevărat în purtând cauza lui Christos pe pământ. După cum se observă, numai foarte puțini Baptisti sunt botezați cu acest botez, cei mai mulți fiind botezați numai în apă.

Tot asemenea eu cred și țin la marea doctrină Catolică, că nu este decât o singură Biserică adevărată, întemeiată de Domnul nostru Isus Christos prin Apostolii Săi, acum aproape nouăsprezece veacuri.

EI ÎȘI TĂGĂDUESC CATOLICITATEA

Eu îmi dau seama, că mai multe biserici pretind a fi Catolice, Biserica anglicano-catolică, siriano-catolică, greco-catolică și biserica romano-catolică. Fiecare din acestea se pretinde că este Biserica cea adevărată și reprobează pe celelalte ca eretice, și al căror sfârșit va fi chinul veșnic. Oricine poate să vadă, că dacă pretinderea uneia e adevărată, pretinderea celorlalte trebuie să fie falsă și vice versa. Eu însă mă simt pe o temelie catolică mult mai largă decât a oricărei din bisericile amintite mai sus. Eu susțin că cuvântul catolic înseamnă *general*; și că orice limită, cum e de pildă Romano-Catolic, Greco-Catolic, etc., în aceea măsură le neagă catolicitatea lor. Tocmai de aceea, poate, pot eu să spun cu adevărat, că sunt mai catolic decât oricare din acești frați ai mei.

Voiu fi însă silit să-mi dovedesc punctul sau să fiu rău înțeles. Eu țin și cred că puțini se vor afla, dacă în adevăr se va găsi vre unul, care să nege că singura Biserică catolică, universală și generală a lui Christos este Biserica de care vorbește Biblia — „Biserica întâi născuților, a căror nume sunt scrie în Cer“. Dacă aceasta se admite și recunoaște, următoarea mea propoziție este aceea, că Domnul în Cer scrie ca și membri ai adevăratei sale Biserici pe toți adevărații sfinți, pe toți adevărații credincioși, pe toți aceia cari se conformează cuvintelor Sale și umblă în pașii Săi întocmai — fie ei romano-catolici, anglicano-catolici, greco-catolici, baptiști, metodiști, presbiteriani, etc.—și pe nimenea altul.

Avem, prin urmare, în aceasta pe adevărata Biserică Catolică, Biserica lui Christos universală, singura Biserică pe care o recunoaște Biblia. În trecut noi am fost prea strâmți la minte, și am crezut că Dumnezeu e tot așa de strâmt ca și noi. Urmarea a fost că Presbiterianii, Romano-Catolicii, Anglicanii, Baptiștii și Metodiștii s'au persecutat unii pe alții, spre marea lor rușine, pentru că fiecare să credea pe sine Biserica adevărată. Nu avem noi acuna concepții mai largi despre Dumnezeu nostru și Biserica Sa? Nu ne vedem noi greșala noastră când am numit organizațiile de azi religioase ca Biserica lui Christos, în loc să ținem seamă că numai Domnul scrie numele membrilor Bisericii Sale, că numai El poate citi inimile, că numai El este Judecătorul, și că numai El are dreptul a șterge numele celor cari devin nevrednici?

INDREPTAREA GREȘELILOR DIN TRECUT

Sf. Pavel scria împotriva spiritului sectarian, care prinsă încă din ziua sa a se manifesta — unii spunând: „Eu sunt al lui Pavel“; iar alții: „Eu sunt al lui Petru“, etc. Apostolul întrebă: „S'au împărțit Christos?“ (1 Corinteni 1:10-13). Astfel,

dacă astăzi el ar fi cu noi, ne-ar întreba: „De ce Romano-Catolici, de ce Anglicani, de ce Baptiști, Metodiști, etc.? Nu este numele lui Christos de ajuns?“ El ne spune că aceste nume deosebite din timpul său însemnau un spirit sectarian, spiritul împărțirii, care lua de la loc pe adevăratul Cap al Bisericii, adevărații săi reprezentanți și pe adevărații săi membri. Aceași confuzie domnește astăzi în lumea Creștină. Întreaga temelie ce împărțește Creștinătatea de astăzi ar dispărea, și adevărata Biserică—compusă din adevărații sfinți s'ar ivi îndată, dacă adevăratul catolicism ar fi recunoscut și primit.

Piedeca cea mare în calea spre unire este rătăcita și drăceasca învățătură a chinului vecinic a tuturor acelor care nu fac parte ca membri ai vreunei Biserici. Trebuie însă să ne deschidem ochii cât se poate de larg pentru a vedea că multe din învățăturile noastre din trecut, sucite și lipsite de rațiune și logică, n'au fost învățate de către Isus și Apostoli. Deci trebuie să ne întoarcem la învățăturile acestora și să vedem că Biserica lui Christos adevărată nu este decât o mică ceată de urmași sfinți ai lui Isus, care nu țin seamă de gardurile și liniile sectariene trase; și că Biblia învață că aceștia n'au doar să privească prin ferestrele ceriului pentru a vedea pe alții torturați în chinuri vecinice. Din contră, chemarea lor este mult mai măreață decât o simplă scăpare de a nu ajunge în furca Diavolului și în chinul din Iad, care nu sunt decât imaginabile. Chemarea și alegerea Bisericii este că, dacă își vor fi dovedit deplina lor loialitate și credincioșie până la moarte, vor fi, apoi, la timpul convenit asociați cu Christos în marea Sa Impărăție Mileniară, care va aduce cunoștință, ocaziuni și binecuvânturi la toate familiile de pe pământ, la toți aceia cari n'au fost aleși să fie membri în Biserica lui Christos, a cărei răsplată va fi cerească.

CELE DOUĂSPREZECE PIETRE DE TEMELIE

Sf. Pavel declară că sfinții lui Dumnezeu, adevărații urmași ai lui Isus, adevărata Biserică Catolică — „sunt clădiți în sus pe temelie pusă de Apostoli și Profeți, fiind piatra unghiulară a ei Christos Isus“. (Efeseni 2:20) E vorba aici de cei doisprezece Apostoli în dublul lor oficiu sau calitate — ca Apostoli însărcinați în mod special de Domnul, ca reprezentanți ai Săi, și ca Profeți, purtători ai Cuvântului Său, și pentru aducerea vestei Sale Bisericii. Isus, referindu-se tot la aceste pietre de temelie, zugrăvește pe Biserica Sa în mărire prin Noul Ierusalim, având ca temelie douăsprezece pietre prețioase, pe cari sunt scrie numele celor *doisprezece* Apostoli ai Melușelului — nu mai mulți, nici mai puțini — Sf. Pavel fiind ales de Dumnezeu ca să ia locul lui Iuda, care și-a tradat și vândut pe Domnul și Învățătorul său.

A crede că Sf. Petru este temelie Bisericii ar fi a nega învățătura Domnului, și chiar declarația lui Petru—când el spunea că întreaga Biserică este înfățișată în chip simbolic prin pietre vii clădite una peste alta de către Domnul prin Spi-

tul Său sfânt. (1 Petru 2:4-6) A fost o greșală plătită scump când strămoșii noștri, pierzând din vedere acest punct bine stabilit al Scripturilor, au crezut pe episcopii Bisericii ca Episcopi Apostolici, și au primit hotărârile acestora în materie de credință și alte treburi ale Bisericii lui Christos, ca o voce dela Dumnezeu. Glasul lui Dumnezeu pentru și prin Biserica a venit numai prin cei „doisprezece Apostoli ai Melușelului“. Toți ceilalți cari pretind aceasta sunt arătați de către însuși Isus ca Apostoli falși. — Apocalipsul 2:2.

Adevărații sfinți ai lui Dumnezeu, de orice confesiune ar fi ei, ar trebui să ignoreze orice crezuri omenești și să se întoarcă din nou la Biblie și învățăturile ei de „un singur corp, un singur Domn, o singură credință, un singur botez, un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este peste toți și prin toți și întru toți.“ (Efeseni 4:5,6) Să fim noi oare mai loiali organizațiilor omenești și crezurilor conflicte și greșite ale acestora decât lui Dumnezeu, adevărului Său, Bibliei și Bisericii Sale?

PUTERE ÎN CER ȘI PE PĂMÂNT

Dnpă cum Sf. Petru a fost și este numai una din cele douăsprezece pietre de temelie a Bisericii adevărate, tot așa a fost el numai unul dintre cei doisprezece cărora Domnul le-a declarat: „Câte veți fi legat pe pământ vor fi legate în Cer; și câte veți fi deslegat pe pământ vor fi deslegate în Cer“. (Matei 18:18) Aceeași declarație pe care el o făcuse cu o altă ocazie numai lui Petru. El însă a dat cheile numai lui Petru.

Din lipsă de a înțelege Biblia cum se cade, și din lipsă de a da mai mare atențiune cuvintelor lui Isus, mulți și-au tras idei foarte greșite din declarația Domnului. De pildă: ar fi acela lucru cuminte ca Isus să fi spus celor 12 Apostoli că Dumnezeu va face în Cer ori-ce ei vor voi ca să se facă—primind în Cer pe cei care îi vor voi ei, și închizând porțile pentru acei pe cari nu-i vor voi ei ca să între acolo? Ar fi oare lucru cuminte de a încredința bieteii omeniri astfel de puteri discreționare și dictatoriale cu privire la destinul sau soarta eternă fie chiar și numai a unui singur individ? De bună seamă că nu! Când ținem seamă că acești Apostoli au declarat însăși, că ei sunt oameni cu aceleași slăbiciuni ca și alții, și când ținem seamă că Sf. Petru a învățat chiar greșit într'o ocazie și a fost chiar nevoe să fie corectat de către Pavel, iar în o altă ocazie își tăgădui chiar pe Domnul său, noi suntem cu atât mai tare convingși, că Isus n'a înțeles prin cuvintele de mai sus că Dumnezeu o să abdice de autoritatea și de înțelepciunea sa în favoarea a oricărui grup de doisprezece oameni.

Ce va să zică deci pasagiul aceasta? Noi răspundem, că ceea ce Domnul a înțeles prin aceasta a fost că El va cărmui cuvintele și seriile celor doisprezece Apostoli în așa chip încât ei vor putea să fie călăuze sigure pentru Bise-

rica Sa. Acestor doisprezece Apostoli urma să le dea. El la Rusalii prin spiritul sfânt înțelepciune, cu ajutorul căreia să priceapă cari lucruri din legea jidovească trebuiau să lege Biserica și cari nu. Hotărârile lor urmau să fie absolut adevărate, și Biserica putea să aibă deplină încredere că ceea ce Apostolii legau și deslegau pe pământ era la fel legat și deslegat în Cer. Ca și o ilustrație a acestei legări și deslegări vezi Faptele 15:28,29.

Pentru a ajunge din nou în legătura potrivită unii cu alții și a ne scăpa de păcatele sistemelor sectariene, poporul lui Dumnezeu trebuie să-și dea seama că numai cuvintele Apostolilor și ale Profetilor sunt autorative, cari să reprezinte în mod convenit mintea dumnezească în orice afacere aparținătoare credinței și vieții Bisericii. Alte lucruri oamenii au legat și deslegat pe pământ fără ca ele să fie legate și deslegate și în Cer. Lucrurile în legătură cu Biserica se găsesc numai în Biblie, după cum declară Sf. Pavel. —2 Timotei 3:16, 17.

BISERICA PE STÂNCĂ

„Căci nime nu poate pune altă temelie decât cea pusă, care este Isus Christos.“ (1 Corinteni 3:11) În orânduirea dumnezească Isus Christos este Temelia, este Stânca, pe care este clădită întreaga supraclădire a Bisericii Sale—unica Biserica Catolică din lumea întreagă. Pe stânca aceasta, Isus Christos, după cum spune Sf. Petru, este clădită întreaga Biserica ca Templu viu a lui Dumnezeu. (1 Petru 2:4-10) Noul Ierusalim, biserica în glorie, avea douăsprezece pietre de temelie, așezate pe Stânca de Temelie, Domnul Isus Christos. De aceea, în mod vădit, ar fi lucru greșit de a presupune că Domnul nostru a abdicat de locul Său în Biserica în favoarea Sf-lui Petru, oricât de mult l-ar fi iubit el pe ucenicul plin de râvnă.

Ce a înțeles deci Isus atunci când l'a numit pe Sf. Petru o piatră, atunci când a spus că el își va clădi biserica sa pe „această stâncă“ și a declarat că porțile iadului (mormântului) nu o vor putea birui? Noi răspundem că Isus s'a coborât în temnița morții, în Sheol, în Hades, care este mormântul; însă în ziua a treia porțile acestui Sheol, a acestui Hades, au fost deschise, și el a ieșit afară. Porțile acestea nu vor birui asupra Bisericii, precum n'au biruit nici asupra Domnului nostru. Aceasta este o asigurare despre învierea din morți.

Pentru a înțelege legătura Sf-lui Petru cu această Stâncă de Temelie a Bisericii, trebuie să cetim contextul ce stă înaintea cuvintelor acestora. Ucenicii îi vorbiră lui Isus în limba lor de toate zilele cu privire la El însuși. El atunci îi întrebă: „Cine zic oamenii că sunt eu?“ Sf. Petru răspunse: „Tu ești Christosul, Fiul Dumnezeului celui viu“. Aceasta a fost prima declarație publică că Isus este Mesia. Chiar ucenicii ajunseră de abia acuma să recunoască că Învățătorul lor

era Mesia cel făgăduit de multă vreme. Isus răspunse: „Fericit ești, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu trup și sânge ți-au descoperit ție aceasta, ci Tatăl meu care este în ceruri. Și eu zic ție: Tu ești Petru [o piatră, gata pentru Templul Spiritual, cel dintâi care ai recunoscut în mod public pe Isus], și pe această piatră [adecă pe adevărul tocmai spus, că eu sunt Mesia] voi zidi Biserica Mea”.

În limba grecească cuvântul Petru înseamnă o piatră de o mărime potrivită, pe când cuvântul care este aci tradus cu stâncă înseamnă o masă de pietre, o temelie. Domnul nostru Isus Christos a înțeles că declarația Sf. Petru a fost o recunoaștere a Sa ca fiind marea Temelie a Planului dumnezeesc, Mesia. Pe acest adevăr de temelie, că Isus este Christos, avea să fie clădită Biserica; și Sf. Petru era cea dintâi piatră vie, care se așeza pe acea temelie prin faptul că a crezut și mărturisit pe Christos. Sf. Petru însuși ne înfățișează acelaș gând, zicând, că el și toți ceilalți, cari fac parte din Biserică, sunt niște pietre vii, clădite pentru a alcătui un templu sfânt a lui Dumnezeu. Întregul veac evangelic a fost devotat clădirii făcută din aceste pietre așezate pe acea Stâncă mare de Temelie care este Isus Christos. Îndată ce marele Templu va fi săvârșit, această vârstă evangelică se va sfârși și va începe noua vârstă milenială, pentru binecuvântarea tuturor neamurilor de pe pământ.

„CHEILE ÎMPĂRĂȚIEI”

Domnul nostru zise către Sf. Petru: „Ție îți voi da cheile împărăției cerurilor”. Ce a voit să zică El? Nu voi presupune că cineva, care aude acest discurs sau îl citește în ziare, ar putea să fie atât de prost ca să gândească, că Isus a vrut să zică cu aceasta că cerul este încuiat, și că nimeni nu va putea intra în el decât cu autorizație dela Sf. Petru. Este adevărat, că sunt și oameni cari au învățat astfel de noțiuni fantastice. Noi însă refuzăm a crede că niște oameni cuminți ar mai putea, în adevăr, să aibă o astfel de părere, a cărei absurditate este prea invederată.

Ceeace a înțeles Domnul nostru prin cuvintele acestea este simplu de tot, este foarte frumos; și noi vedem întocmai cum s'a îndeplinit aceasta. El a arătat că Sf. Petru, care a fost cel dintâiu care l'a mărturisit, avea să aibă cinstea deosebită în legătură cu inaugurarea Bisericii pe pământ. Prin expresiunea „împărăția cerurilor” se înțelege Biserica, o clasă care este chemată din lume pentru ca dimpreună cu Christos să ajungă a fi puterea domnitoare a lumii în cursul mileniului, prin „schimbarea” marelui învieri.—1 Corinteni 15:42, 54.

Isus înțelese că Sf. Petru va fi onorat prin faptul că-i se va da voie ca să deschidă o lucrare în legătură cu chemarea și alegerea Bisericii. Biblia ne arată două lucrări deosebite de deschidere și două chei deosebite. Cheia este un simbol

de putere, de autoritate și de inițiativă. Sf. Petru a întrebuițat cheia cea dintâi a privilegiului să în ziua Rusalilor. Când spiritul sfânt s'a coborât asupra Bisericii ce veghea și aștepta, atunci Sf. Petru a fost acela care a întrebuițat cheia aceasta. Stând împreună cu cei unsprezece, el își ridică glasul, tălmăci situația și deschide ușa de intrare în Biserica lui Christos pentru jidovi, arătându-le prilejul lor de a intra într'însa. El vorbi despre meritul morții lui Christos și despre felul cum s'a sculat și s'a înălțat la cer, și cum s'a făcut iertarea păcatelor și prin urmare el a început a predica în numele Său.—Faptele 2:14-36.

Cheia a doua a împărăției cerurilor—adică Biserica, împărăția în fașă sau pregătire pentru glorie—Sf. Petru a întrebuițat-o cu trei ani și jumătate mai târziu. Atunci s'a sfârșit săptămâna a 70-a a harului dumnezeesc către jidovi, și timpul ca „neamurile (păgânii) să se facă moștenitori împreună cu jidovii ai aceleași făgăduinți”. Lucrarea de deschidere s'a început cu casa lui Cornelius, căruia Sf. Petru îi predică pe Christos. Domnul binecuvântă predica lui Petru și hărăzi spiritul sfânt lui Cornelii și familiei sale. Astfel se deschise larg poarta pentru neamuri (păgâni) pentru Împărăție.—Faptele 10.

GAINȚĂ ȘI IERTARE DE PĂCATE

„Și să predice în numele Său pocăința spre iertare de păcate la toate neamurile”. (Luca 24:47) Dumnezeu n'a dat nici odată vreunui episcop, papă, preot puteri de a ierta păcate. „Cine poate să ierte păcate decât numai Dumnezeu singur?” Nici Isus n'a dat putere apostolilor săi să ierte păcatele. Ei urmau să *predice* pocăința și iertare, *însă numai în numele Lui*.

Un copil a lui Dumnezeu este în mod Scriptural autorizat să spună că Christos a murit pentru păcatul omenesc, făcând astfel o faptă prin care toți păcătoșii ce se căiesc pot fi iertați. Este o cinste de a fi purtătorul unei astfel de vești dela Dumnezeu la oameni; și fiecare copil a lui Dumnezeu este pe deplin autorizat să vestească vestea dumnezească tuturor aceluia ce voiesc să o audă.

În măsură ce poporul lui Dumnezeu se dezbară de spectacolele lor sectariene el poate ceti vestea lui Dumnezeu în cuvintele lui Isus și ale Apostolilor. Să ne ținem cu tărie de cuvântul prețios pe care Isus ne-a îndemnat să-l căutăm și care este în deajuns ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin luminat. Să ne aducem aminte că nu este decât o singură Biserică adevărată, din care fiecare membru este un sfânt, înrudit cu Dumnezeu și cu Domnul Isus Christos, prin credință, pocăință și iertare de păcate și concepere cu Spiritul Sfânt; că nu este decât numai o singură Biserică care este catolică, universală; și că un membru al Corpului lui Christos este membru al aceluia corp ori unde s'ar găsi. „Voi dar sunteți Corpul lui Christos, și membre în parte”.—1 Corinteni 12:27.